

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou ve věci

žalobce: **M. B.**
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2020, č. j. X, ve věci přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Jeseník (dále jen „městský úřad“) z 11. 9. 2019, č. j. X. Městský úřad tímto rozhodnutím uznal žalobce vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. b) a § 125c odst. 2 písm. e) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o silničním provozu“).
2. Žalobce se přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu měl dopustit tím, že 5. 1. 2019 v 8.55 h ve městě Žulová, v blízkosti Mariánského náměstí, řídil motorové vozidlo tov. zn. Škoda Octavia, RZ X, v takové době po požití alkoholického nápoje, kdy byl ještě pod jeho vlivem. Dechová zkouška přístrojem Dräger 7510, u žalobce prokázala po odečtení odchylky analyzátoru dechu a expertně stanovené nejistoty

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

přepočtu hodnotu 0,08 g/kg. Tím žalobce porušil § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu.

3. Žalobce se přestupku podle § 125c odst. 2 písm. e) bod 2 zákona o silničním provozu měl dopustit tím, že řídil uvedené motorové vozidlo, ačkoliv mu byl 26. 8. 2018 zadržen řidičský průkaz podle § 118b odst. 1 téhož zákona. Tímto jednáním žalobce porušil § 118b odst. 2 zákona o silničním provozu.
4. Městský úřad žalobci uložil za přestupky pokutu 6 000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel na osm měsíců od právní moci rozhodnutí.
5. **Žalobce v žalobě** namítal nesprávné provedení dechových zkoušek a absenci materiálního znaku přestupku. Dechové zkoušky byly provedeny v rozporu s metodikou, protože správní orgány nevyloučily přítomnost tabákového nebo jiného kouře v dechu žalobce; žalobce kouřil před dechovou zkouškou a mezi jednotlivými dechovými zkouškami.
6. Žalobce v žalobě tvrdil, že se žalovaný vůbec nezabýval naplněním materiálního znaku přestupku, avšak záhy uvedl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce svým jednáním závažně porušil veřejný zájem na dodržování pravidel silničního provozu.
7. Žalobce dále uvedl, že sice naplnil formální znaky přestupku, ale nesouhlasil se závěrem žalovaného, že materiální znak přestupku odpovídá znakům formálním. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. j. 7 As 137/2011 žalobce zdůraznil, že ve věci existují zvláštní okolnosti případu, pro které materiální znak naplněn nebyl, protože žalobce nijak neohrožoval účastníky silničního provozu.
8. Žalobce byl držitelem řidičského oprávnění a je třeba rozlišovat mezi řidiči, kteří řidičské oprávnění mají a kteří ho nikdy ani neměli nebo ho pozbyli. Žalobce nemohl ohrožovat ostatní účastníky silničního provozu, protože měl zkušenosti s řízením motorových vozidel.
9. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** uvedl, že v souladu s § 5 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) k naplnění materiální stránky postačuje ohrožení chráněného zájmu, kterým je v daném případě organizace dopravy a zajištění její bezpečnosti. V posuzovaném případě nenastaly žádné zvláštní okolnosti věci. Objektem předmětného přestupku je v posuzovaném případě zájem, aby řidič řídil vozidlo neovlivněn alkoholem jako účinnou látkou alkoholického nápoje, která může snížit jeho pozornost a schopnost ovládat vozidlo. Posuzovaný přestupek je přestupkem ohrožovacím, nikoli poruchovým. Žalobce nemusel ohrozit žádnou konkrétní osobu, postačuje, že zde bylo nebezpečí ohrožení. Jinými slovy, přestupky ohrožovací jsou škodlivé již tím, že vytvářejí nebezpečnou situaci, aniž by muselo dojít ke konkrétním škodlivým následkům.
10. Materiálním znakem je společenská škodlivost činu, za kterou považujeme porušení nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem a při zkoumání odpovědnosti za přestupek je správní orgán povinen zjišťovat naplnění materiální stránky přestupku. K naplnění předmětných přestupků postačuje ohrožení zájmu společnosti.
11. Oznámení přestupku, výsledky dechových zkoušek, které žalobce podepsal, úřední záznam policejního orgánu, dále výpis z karty řidiče s údaji o zadržení řidičského průkazu a potvrzení o zadržení řidičského průkazu podepsané žalobcem (včetně poučení, že žalobce po dobu zadržení nesmí řidič motorové vozidlo) utvářejí ucelený řetězec důkazů o spáchání předmětných přestupků. O skutkovém stavu nebyly pochybnosti. Žalobce uvedl

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

policejní hlídce údaje potřebné k jeho ztotožnění. Žalobce při provádění dechových zkoušek nepil ani nekouřil a svá žalobní tvrzení ničím nedoložil. První dechová zkouška byla provedena 17 minut po zastavení žalobce a časový odstup provedení druhé dechové zkoušky nebyl menší jak tři minuty. Mezi dechovými zkouškami byl rozdíl 0,03 g/kg, je zjevné, že k žádným nepřesnostem plynoucím z metodiky nedošlo. Žalobce měl možnost požádat o lékařské vyšetření spojené s odběrem krve, což nevyužil. Vzhledem k nulové toleranci alkoholu u řidičů a vyjádření žalobce, že večer před jízdou požil alkoholické nápoje, je žalobce odpovědný za spáchaný přestupek a žalobní námitka je účelová.

12. **Krajský soud přezkoumal** v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
13. Krajský soud ve vztahu k žalobním námitkám zjistil **ze správního spisu** z oznámení přestupku z 5. 1. 2019, z úředního záznamu z 5. 1. 2019 a výtisků z citovaného přístroje (záznamu o dechové zkoušce) spáchání přestupku tak, jak je uvedeno v úvodní části tohoto rozsudku; první dechovou zkouškou v 9.12 h Policie ČR (dále jen „policie“) naměřila žalobci 0,32 ‰ a druhou dechovou zkoušku v 9.18 h 0,29 ‰ alkoholu v dechu žalobce.
14. Podle úředního záznamu žalobce uvedl, že předchozího dne vypil ve večerních hodinách (dle záznamu policie o kontrole řidiče na č. 1. 3 v 20 – 22 h) šest piv a 0,7 l vína. Podle ověřovacího listu (přístroje Dräger Alcotest 7510) č. 7051-OL-D0544-18 z 18. 4. 2018 byl předmětný analyzátor alkoholu v dechu ověřen a doba ověření končila 18. 4. 2019. Podle úředního záznamu policie z 5. 1. 2019 zde bylo podezření z užití alkoholického nápoje, byl cítit zápach alkoholu, žalobce měl oči zarudlé, barva kůže byla zarudlá, chování zmatečné, naměřené hodnoty odpovídaly citaci výše, výzva k lékařskému vyšetření s následným odběrem biologických materiálů nebyla nutná a žalobce ji nepožadoval. Žalobce podle úředního záznamu policie uvedl, že mu jeho právní zástupce řekl, že je v nouzovém režimu, a proto může řídit vozidlo, i když mu byl zadržen řidičský průkaz. Výtisky z analyzátoru dechu s naměřenými hodnotami žalobce podepsal.
15. Podle potvrzení o zadržení řidičského průkazu vydaného policií 26. 8. 2018 podle § 118b odst. 2 zákona o silničním provozu byl řidičský průkaz žalobci zadržen policií 26. 8. 2018 z důvodu porušení § 125c odst. 1 písm. d) a § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu. V seznamu přestupků v evidenční kartě řidiče je k datu 26. 8. 2018 poznámka: „alkohol neměřitelný“.
16. Podle výpisu z evidenční karty měl žalobce 12 záznamů v seznamu přestupků a aktuální stav bodového hodnocení k 24. 7. 2019 byl 7 bodů. Ke dni 24. 7. 2019 měl žalobce zákaz řízení motorových vozidel od 8. 7. 2019 do 26. 8. 2019.
17. Po zrušení příkazu podaným odporem zástupce žalobce písemně městskému úřadu sdělil, že žalobce před dechovými zkouškami kouřil. K ústnímu jednání se žalobce ani zástupce nedostavili, omluvili se.
18. **Městský úřad v rozhodnutí o přestupku** poukázal na Metodiku Ministerstva dopravy č. j. 285/2009-160-OST, podle které nesmí testovaná osoba během zkoušky pít, jíst a kouřit a dechová zkouška je po kouření možná až po uplynutí tří minut. Policie zastavila žalobce podle úředního záznamu v 8.55 h a první zkouška proběhla v 9.12 h, tj. po 17 minutách, proto je výsledek dechové zkoušky použitelný. Žalobce spáchal přestupek ve vědomé

nedbalosti. Žalobce věděl, že mu byl zadržen řidičský průkaz, proto spáchal druhý přestupek úmyslně. Městský úřad přihlédl k tomu, že šlo o zjištění zbytkového alkoholu.

19. **Žalobce v odvolání** namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí, absenci materiálního znaku a jeho prokázání a v obecné rovině nedostatečné prokázání přestupku. Žalobce nikoho bezprostředně neohrozil, nebyla porušena bezpečnost, nedošlo k nehodě. Spis nebyl doplněn o podklady prokazující zadržení řidičského průkazu a nebylo prokázáno, v jakém časovém rozmezí byl zadržen. Přestupků se mohl dopustit někdo jiný.
20. **Žalovaný se v rozhodnutí o odvolání** neztotožnil s šablonovitými tvrzeními žalobce, že skutky žalobci nebyly prokázány a že je třeba zastavit řízení z důvodu naplnění zásady *in dubio pro reo*. Podle potvrzení o zadržení řidičského průkazu byl žalobce poučen, že po dobu jeho zadržení nesmí řídit motorové vozidlo – toto potvrzení žalobce podepsal. Z podkladů rozhodnutí nevyplývá, že by žalobci byl řidičský průkaz vrácen. Proto je nedůvodný návrh žalobce, aby správní orgány prokazovaly, že řidičský průkaz mu vrácen nebyl, jak namítal žalobce. To měl prokazovat žalobce.
21. K namítané absenci materiálního znaku žalovaný odkázal na § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky, prokázání obou přestupků a to, že k naplnění materiálního znaku postačuje ohrožení zájmu společnosti, nikoli něčí omezení nebo ohrožení života, zdraví a majetku konkrétních osob. Zvláštní okolnosti případu zde nebyly.
22. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
23. K namítanému chybnému měření soud uvádí, že na základě obsahu správního spisu je zřejmé, že policisté žalobci při provádění silniční kontrole 5. 1. 2019 naměřili 0,32 ‰ a 0,29 ‰ alkoholu v dechu, po odečtení možné odchylky měření se jedná o hodnoty 0,08, resp. 0,05 ‰. Měření bylo provedeno dechovým analyzátozem Dräger Alcotest 7510 s platnou kalibrací i ověřovacím listem. Podle videozáznamu policie (příloha č. 1. 13) zasahující policista žalobce po první dechové zkoušce poučil, že nesmí kouřit během čekání na druhou dechovou zkoušku, které se může konat nejdříve po uplynutí pěti minut. Na počátku kontroly se žalobce vyjádřil, že má smůlu, že jel jen pro pečivo a že právní zástupce mu řekl, že je v nouzovém režimu a řídit může.
24. Žalobce výsledky měření relevantním způsobem nezpochybnil, tj. nevnesl do zjištěného skutkového stavu důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 a 50 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí.
25. Námitku, že měření alkoholu v dechu mohlo ovlivnit kouření, vznesl žalobce až v omluvě z jednání u městského úřadu, policistům nic takového nesdělil a podle záznamu o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebyl pach kouře zaznamenán. Žalobce takovou skutečnost nebo námitku neuvedl ani v odporu proti příkazu. Žalobce kouření při provádění testu na alkohol v dechu ani těsně před jeho započítáním neprokázal, ani nenavrhoval důkazy k jeho prokázání. Proto tato jeho odvolací a žalobní námitka nebyla způsobilá důvodně zpochybnit skutková zjištění, která byla základem pro rozhodnutí o přestupku.
26. Soulad provedeného měření s návodem k obsluze byl v průběhu řízení dostatečně zjištěn především výtisky z přístroje. Měření je nutné považovat za správné také s ohledem na to, že žalobce podepsal protokoly s naměřenými hodnotami i oznámení přestupku. Podpis obviněného je v těchto případech třeba chápat jako souhlas s uvedeným skutkovým stavem (srov. rozsudek NSS č. j. 7 As 220/2016-29).

27. K důvodu časového odstupe od požití alkoholu se NSS vyjádřil již v rozsudku ze dne 12. 2. 2014, č. j. 5 As 126/2011-77, kde uvedl, že v případě, že osoba hodlá po požití alkoholu v blízké době řídit motorové vozidlo, není namístě rozumně spoléhat na to, že alkohol u ní nebude zjištěn. S ohledem na obecné povinnosti účastníků silničního provozu dle § 4 odst. 1 zákona o silničním provozu (chovat se ohleduplně a ukázněně, neohrožovat život, zdraví nebo majetek, přizpůsobit své chování jak technickým podmínkám, tak svým schopnostem a zdravotnímu stavu) je zřejmé, že na řidiče jsou při provozu vozidla kladeny zvýšené požadavky, co se týče hodnocení jejich vlastního stavu a způsobilosti. V projednávané věci žalobce uvedl, kdy a přibližně kolik alkoholu požil; k ověření jeho vlivu neučinil žádné další kroky a nemohl se tedy důvodně domnívat, že nemůže být pod jeho vlivem. Pokud tak usoudil, nelze než jeho jednání označit za nedbalostní. Námitka žalobce tedy není důvodná.
28. Při porovnávání protichůdných tvrzení policistů a řidiče podezřelého z přestupku je třeba také uvážit, že policista zpravidla žádnou zvláštní motivaci na neoprávněném obvinění řidiče z přestupku nemá, zatímco řidič v takové situaci má silnou motivaci plynoucí ze snahy vyhnout se hrozícímu trestu. Správní orgány se zabývaly věrohodností nabízených tvrzení žalobce. Z okolností bylo však zjevné, že jím uplatňované námitky jsou veskrze účelové především s ohledem na časový odstup, se kterým tato tvrzení uváděl (při provádění kontrole ani při ústním jednání neuvedl žádné námitky), jejich nepravděpodobnost a typová podobnost s námitkami uváděnými v obdobných řízeních.
29. V souhrnu uvedené skutečnosti, ze kterých vycházely správní orgány, tvoří logický a uzavřený řetězec důkazů, které dokládají, že se žalobce předmětného přestupku dopustil. Za takové situace nebylo nutné provádět další důkazy k prokázání skutkového stavu a správní orgány neporušily povinnost zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti.
30. Řidič se dopustí přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, pokud byla zjištěna hladina alkoholu v jeho krvi v době odběru nejméně 0,24 g/kg. Vychází-li právní rámec z **tzv. nulové tolerance** k hladině alkoholu v krvi řidiče, není jeho odpovědnost vyloučena tím, že se zjištěná hladina alkoholu jeví po odečtení tzv. fyziologické hladiny (0,20 g/kg) marginální (srov. rozsudek NSS z 21. 9. 2010, č. j. 8 As 59/2010-78).
31. Objektem předmětného přestupku je v konkrétním případě žalobce zájem, aby řidič řídil vozidlo neovlivněn alkoholem jako účinnou látkou alkoholického nápoje, která může snížit jeho pozornost a schopnost ovládat vozidlo.
32. Praxe správních orgánů se v tomto ohledu opírá především o metodiku, na niž v posuzované věci odkázal městský úřad i žalovaný. Významem metodiky měření se NSS zabýval v rozsudku z 11. 7. 2013, č. j. 7 As 170/2012-24, v němž uvedl následující: „*Metodiku sice není možné samu o sobě považovat za právně závazný pokyn pro postup policisty, nicméně má pro posouzení věrohodnosti měření velký význam. Metodika má zohlednit všechny relevantní vlastnosti měřicího přístroje (zejména jeho technické parametry, fyzikální principy, na základě nichž funguje, aj.) včetně předem předvídatelné nestandardní situace při měření. S ohledem na to vše má dát uživateli měřicího přístroje takové pokyny k jeho používání, které povedou při jejich dodržení ke spolehlivým výsledkům měření. Metodika má tedy zajistit, že postupuje-li policista podle ní, může být výsledek měření považován za věrohodný.*“ V posuzovaném případě bylo prokázáno bez důvodných pochybností,

že měření proběhlo v souladu s metodikou, co se týče dovolené odchylky mezi dvěma měřeními (méně než 10 %) a časového odstupu mezi zkouškami (více než sedm minut).

33. Potvrzení o zadržení řidičského průkazu 26. 8. 2018 podle § 118b odst. 2 zákona o silničním provozu a výpis z evidenční karty řidiče o téže skutečnosti prokázaly, že žalobce se 26. 8. 2018 odmítl podrobit na výzvu policisty, vojenského policisty, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem, porušil tak § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku podle § 125c odst. 1 písm. g) téhož zákona. Podle výpisu z evidenční karty řidiče o tom rozhodl městský úřad rozhodnutím č. j. MJ/14097/2019/ODSH/Nel, uložil žalobci pokutu 25 000 Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel na 12 měsíců. Toto rozhodnutí nabylo právní moci 8. 7. 2019. Ve výpisu z evidenční karty je uvedena poznámka: „ŘP odevzdán“.
34. Žalobce proti skutečnostem nyní citovaným nevzněl žádnou konkrétní námitku a nepředložil ani nenavrhl žádný důkaz, že tomu tak není. Soud považuje za prokázané, že se žalobce dopustil i přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 2 zákona o silničním provozu, protože mu byl zadržen 26. 8. 2018 řidičský průkaz podle § 118b odst. 1 zákona o silničním provozu. Podle § 118b odst. 2 zákona o silničním provozu po dobu zadržení řidičského průkazu nesmí držitel řidičského oprávnění řídit motorové vozidlo. O tom byl žalobce v souladu s § 118b odst. 3 zákona o silničním provozu poučen, což potvrdil svým, podpisem v potvrzení o zadržení řidičského průkazu.
35. Podle § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky přestupkem je společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin. Naplnění formálních znaků představuje v obvyklých situacích i naplnění znaků materiálních, ledaže by tu byly zvláštní okolnosti věci, které by naplnění znaku společenské škodlivosti bránily (srov. rozsudek NSS ze 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, č. 2011/2010 Sb. NSS). Obdobně k tomu uvádí též NSS v rozsudku z 27. 9. 2016, č. j. 6 As 187/2016-23, bod 20, že „v obecné rovině bude naplnění materiálního znaku přestupku splývat s naplněním formálních znaků, a to zejména u přestupků ohrožovacích“. Správní orgány se materiální stránkou v řadě případů výslovně zabývají nemusí, to zejména v těch situacích, kdy je naplnění materiální stránky nepochybné a ani přestupce naplnění materiální stránky nezpochybňuje (např. rozsudek NSS z 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013-28, body 34-37). Materiální znak hraje klíčovou roli v hraničních případech. O ten se však v posuzovaném případě nejedná.
36. K podstatě nerespektování zadržení řidičského oprávnění dle ustanovení § 118b zákona o silničním provozu se vyjádřil NSS např. v rozsudku z 2. 12. 2015, č. j. 6 As 289/2014-59. V Nejvyšším správním soudem posuzované věci se jednalo o možnost řízení motorového vozidla v uzavřeném středisku bezpečné jízdy a Nejvyšší správní soud mimo jiné uvedl: „Zadržení řidičského průkazu za zákonem stanovených podmínek je zcela legitimním opatřením chránícím společnost před řidiči, u nichž existuje důvodné podezření, že spáchali závažný delikt v dopravě. Nejedná se tudíž o trest za samotné protiprávní jednání. Stěžovateli lze přisvědčit, že důvodová zpráva k zákonu č. 411/2005 Sb., jímž byl institut zadržení řidičského průkazu do zákona o silničním provozu opět doplněn, uvádí, že tento institut umožňuje okamžitě vyřadit nezpůsobilého řidiče z provozu na pozemních komunikacích a ochránit tak ostatní účastníky tohoto provozu, přičemž se jedná také o významný donucovací prostředek, aby se řidič dostavil ke správnímu orgánu k projednání přestupku. Tyto důvody však nelze považovat za jediný smysl a účel právní úpravy. Na bezprostřední zadržení řidičského

průkazu policistou dle § 118b zákona o silničním provozu navazuje možnost rozhodnutí dle § 118c téhož zákona, že řidičský průkaz zůstane zadržen až do doby pravomocného rozhodnutí o přestupku či trestném činu (jak k tomu ostatně bylo i u stěžovatele). Tato bezprostřední návaznost pak vyplývá z potřeby chránit společnost před nebezpečnými řidiči. Předmětná důvodová zpráva totiž upozorňuje, že [u]vedená úprava je nezbytná, protože jinak by např. řidiči, který v opilosti způsobil dopravní nehodu, musel být řidičský průkaz vrácen a on by mohl řídit motorová vozidla až do doby, než by meritorní rozhodnutí nabylo právní moci. Právě tato skutečnost je dnes, při absenci institutu zadržení řidičského průkazu, předmětem kritiky. Zároveň jsou tímto postupem chráněna i práva řidiče, kterému je řidičský průkaz nadále zadržován jen na základě rozhodnutí ve správním řízení. Bez ohledu na smysl a účel institutu zadržení řidičského průkazu, kdy stěžovatel důvody zadržení jeho řidičského průkazu nikterak nezpochybňuje, je pro danou věc rozhodné, že zákaz z něj plynoucí porušil. Každý, komu byl zadržen řidičský průkaz, je povinen zdržet se řízení motorových vozidel na pozemních komunikacích. Je tudíž zcela nepřipadné, že stěžovatel se cítí diskriminován vůči těm, kterým řidičský průkaz zadržen nebyl, či jim byl z nějakého důvodu vrácen. Nevidí-li stěžovatel důvod, proč by se školení bezpečné jízdy nemohl po spáchání přečinu v dopravě zúčastnit, pak je třeba podotknout, že tímto důvodem je zákaz řízení motorových vozidel ve smyslu § 118b odst. 2 zákona o silničním provozu.“

37. NSS definoval smysl a účel zadržení řidičského průkazu jako zcela legitimní opatření, které chrání společnost před řidiči, u nichž existuje důvodné podezření, že se dopustili závažného protiprávního jednání v dopravě. Jedná se tedy o opatření působící do budoucna a veřejným zájmem je ochrana společnosti vyloučením určité kategorie řidičů z možnosti účastnit se silničního provozu. Tento veřejný zájem žalobce svým jednáním, navíc opakovaně, narušil a je proto zcela nepodstatné, zda svou jízdou někoho konkrétního ohrozil nebo nikoliv, případně to, že nebyl účastníkem dopravní nehody.
38. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil. Soud se rovněž ztotožnil s vyjádřením žalované k žalobě. Proto žalobu zamítl jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.
39. Žalovaný se k námitkám vyjádřil přezkoumatelným způsobem, žádnou neopomenul, důvody pro jeho rozhodnutí byly seznatelné a dostatečně a srozumitelně popsány. Rozhodnutí o přestupku i odvolání byla řádně a podrobně odůvodněna. O tom svědčí i žalobní námitky.
40. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 18. května 2021

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.